

Zarif Isyan

Serhat Dams

NARKISSOS
Y A Y I N E V I

Bütün mahalle borçluyuz sana.
Sokağımıza böylesi güzel gelen olmamıştı.

Durup Öylece /	1
Yok Olmaya /	2
Bir Nağme Ki /	4
Soluk /	6
Güneş Batıyor /	7
Denize Kıyısı Olan Şehirlerin Üzerini	
Siyaha Boya /	8
Sar /	10
Bu Hengâmede, Ağlamaklı /	11
Aslolan Kırmızı /	12
Kedi /	14
Balkon /	15
Kurtar Beni /	16
Bin Cumartesi /	17
Zümrütsün, Işığın Düşsün Gölgame /	18
Bir Yerlere /	19
Nasılsın? /	20
Özlediğim /	22
Miras /	24
Yolculuk /	26
İn /	27
Sabah /	28

Ve Değişebiliriz Her İnanan Gibi /	29
Seni Bulana Kadar /	30
Avare /	32
Zincir /	33
Öp Şimdi /	34
Siyah /	36
Kaybolurken /	37
Ben Şimdi /	38
Sayende /	39
Kiracı /	40
İfade /	42
Seni Melek Sandığım Pazartesi Günleri /	43
D.E.G.B. /	53
Ben Şimdi /	54
Bazen, Bir Hiç Uğruna /	55
Unutma /	56
Seni Üzmüşümdür Ve Ağlatmışımdır	
Ve Kendimi İdam Etmek İstemekteyimdir	
O An /	57
Ben Saat Oldum /	58
Herkesin Çiçeği /	60
Yirmibininci Gün /	61

Zarif İsyan

“O yolları kayıp evin...”

Durup Öylece

Değişmez sanıyorsun,
Ne dünya, ne insan, ne kokladığın çiçeğin kokusu.
Sözler veriyorsun durmadan,
Tutamıyorsun.
Sabah güneşinin yüzüne vurmasını ben de isterim elbet.
Görsem seni her kuşluk vakti yastığımda,
İçimin yangınlarını söndüren nefesini çeksem derin derin,
Ağrılı düşlerim yerini güzelliklere bırakırken,
Durup öylece izlesem bebek saçlarının bana ait beyazlarını.
Avuçlarında her zerrem,
Bize kalan ne varsa yaşamalıyız coşkuyla.
Biliyorsun,
Bana bu hayatı bahşeden tanrının en kutsal hediyesi
sensin.
Sensin haneme baharı getiren.
Uzakları düşündükçe incinir insan,
Bende bul aradığın her şeyi.

Yok Olmaya

Fırsatını bulduğum her an tanrıya dua etmek yerine,
Gidip bir çağda isyan çıkartırım.
Ne diye yalvarayım ki kadere durduk yere?
Hem ben seni unutmanın arefesindeyim,
Gezdiremem artık gözlerimi üzerinde.

Fakat

Alışmışım; dünya dertlerini kokunla kovalamaya,
Öyle uzaktan uzağa boyuna posuna bakmaya,
Az sonra başımdan bir felaketi defedecek kudretteki
bakışına,
Bazı bazı kırıp döken ama yine de muhtaç olduğum
kelamına alışmışım.

Şimdi senden vazgeçmenin eşiğindeyim ya
Bu böyle seksen yıl sürecektir mi?
Bilmiyorum zerresine hareket var mı kalbinden benim
eksenime.

Yoksa yine de bunu sen söyleme.
Söyleme ki penceremden kuşlar havalanmaya devam etsin.
Çocuklar ağlamasın, aynalar doğruları yansıtsın,
evsizler üşümesin.

Ben azalacağım yerde büyürken,
Tükeneyeceğim yerde kalabalıklaşırken,
Varımı yoğumu sana bıraktım.

Artık.

Düş kurduğum bu sokaklar hep senin.
Misafirim bütün köşe başlarında.

Yaprak yaprak döküldüğüm bu bahçe,
Yüzüne serinlik veren esinti,
İçimi yakan sıcak,
Ağaçları olan yol,
Özlediğim çiçek kokuları,
Hepsi senin.